

New Mexico – dežela na videz neskončno dolgih cest, redkih, a zelo posebnih znamenitosti ter daleč od masovnega turizma

Nova Mehika je dežela na jugozahodu Združenih držav Amerike, v katero se le redki podajo namensko, večina le potuje skozenj ali pa na ozemlje te dežele ne stopi nikoli. Glede na to, da domačini sami pravijo, da je to turistično zelo slabo razvita država, je morda za nekatere ravno zaradi tega še toliko bolj zanimiva.

Najprej špansko, nato šele angleško

Čudežna dežela v ameriškem jugozahodu je bila včasih španska kolonija, kasneje mehiška kolonija vse do mehiško – ameriške vojne. Za tem so jo prevzeli Američani, kot velja še danes. Domačini v večini še danes govorijo dva jezika, špansko in angleško. Presenetljivo je, da vsaj

Prispeval Mateja Mazgan
Sobota, 23 Junij 2012 16:57

na jugu z obiskovalci pogosto najprej spregovorijo špansko, nato šele angleško. Ni pa samo jezik tisti, kateri je ostal posledica njihove zgodovine. Imajo tudi edinstveno kulturo, katera očitno izstopa od drugih držav, to so mnoge indijanske skupnosti. Žal pa skoraj ni moč opaziti kakršnekoli predstavitve indijanske kulture v turistične namene. Morda je ravno slaba turistična razvitost razlog za to, čeprav bi si popotniki vseeno zelo želeli videti del njihove kulture.

Santa Fe

Glavno mesto naj bi bilo ena izmed glavnih atrakcij Nove Mehike, saj je zaradi svojega izgleda tudi pod Unescovo zaščito. Celotno mesto je tako rekoč skoraj enako, saj so si vse stavbe med seboj izjemno podobne. Zgrajene so namreč zgrajene iz rdečkastega peščenjaka, poleg tega pa so še vse podobnih oblik. Mesto je bilo ustanovljeno leta 1607 in ima za seboj pestro zgodovino. Že v času španske kolonije je veljalo za glavno mesto. Danes mesto pridobiva na kulturni ravni, saj je zaradi obiska raznih umetnikov pridobilo sloves kulturno znanega mesta. Za Ameriko pa ima mesto tudi svoj velik pomen, saj velja za eno najstarejših Ameriških mest. V zadnjih letih je tudi velik del priseljevanja in ravno to je razlog za povišanje cen nepremičnin ter davkov. Pojavljajo se vedno večje razlike med revnimi in bogatimi, kar je možno videti že ob samem turističnem obisku mesta.

Na videz neskončno dolge ceste

Težko se je navaditi vsakodnevnih nekaj ur vožnje po na videz neskončno dolgih cestah. Ker država ne ponuja veliko zanimivosti, se je do tistih nekaj redkih potrebno običajno kar dolgo voziti. Nič nenavadnega ni bilo 5 ali več ur vožnje na dan. Pokrajina se zelo počasi spreminja, tako je možno nekaj dni gledati bolj kot ne enako ravnino z morda daleč odmaknjenimi hribi in ceste, katere so kar tako dolge, da oko ne seže tako daleč, da bi zaznalo konec ceste. Ves čas se sprašuješ, le kdaj bo končno kakšen ovinek, ko pa se ta le prikaže, sledi vprašanje, zakaj le je, saj pravzaprav sploh ni potreben. Sicer pa je promet zelo redek, tu in tam se pojavi kakšna skupina motoristov, kateri še lovijo delčke znane ceste Route 66, kakšen domačin z za Ameriko običajnim velikim terencem in še najbolj presenetijo kdaj tudi popotniki na kolesih. Ob pogledu na njih in na videz neskončni ravni cesti pomislim na to, da morajo imeti zares jekleno voljo, da se podajo na takšno pot.

Nenavadna puščava

Le kdo bi si lahko predstavljal snežno belo puščavo? Nekako največja atraktivnost v Novi Mehiki je bela puščava. Področje sipin izgleda dejansko enako kot večini znane puščave, le da so te snežno bele barve. Bela puščava se nahaja na višini kar nekaj čez 1100m in zajema površino čez 400 kvadratnih kilometrov. Nastanek bele puščave je povezan z okoli 100 milijoni let nazaj, ko je bilo na tem področju še morje.

Američani pravijo, da ga ni čez kamot, zato se je tam možno skoraj v vsak nacionalni park zapeljati z avtomobilom. Če ste še tako med bolj lenimi, je v večini primerov možno tudi fotografiranje iz avtomobila. Tako je seveda možno tudi z avtomobilom v belo puščavo. V skoraj osrčje turističnega dela puščave je urejena cesta, seveda tudi ta bela, tako da ji je ob močnem soncu kar težko slediti. Kjerkoli se lahko vmes ustavi in si igleduje nenavadne peščene sipine. Prav posebne so ob sončnem zahodu, ko dobijo rahlo rožnato barvo, vendar je le to precej težko ujeti na fotografijo. Med samimi sipinami rastejo tu in tam običajne puščavske rastline, še bolj posebne pa so nekatere redke vrste živali. Ker je pesek dejansko snežne beli, so se tudi nekatere živali prilagodile nanj in med njimi izstopa beli kuščar.

